

буденъ българинъ, който знае много работи изъ народния животъ на турци, българи, гърци и албанци.

Студентъ въ Москва.

Следъ нѣколко време Петко Каравеловъ свършилъ паритѣ, що донесълъ отъ баща си и останалъ безъ срѣдства. На помощъ му се притекълъ братъ му Любенъ. Любенъ пишелъ въ руски вестници и списания, за което получавалъ възнаграждение. Двамата братя се поддържали отъ това възнаграждение. Но то било твърде малко, та прекарвали много оскъдно. Не се обличали добре и живѣли въ стаи, които се намирали по таванитѣ.

Макаръ при такива тежки условия, Петко Каравеловъ показалъ голѣмо трудолюбие, работилъ здравата, приготвилъ се добре, издържалъ изпитъ съ добъръ успѣхъ и постѣпилъ въ университета по история и езикознание (1860 г.). Като студентъ въ университета, Петко развилъ голѣми дарби: научилъ руски, френски, английски и нѣмски езици, челъ много книги, запомнилъ и разбралъ съчиненията на ученитъ отъ просвѣтенитѣ народи и проявилъ голѣма любовъ къмъ историята, географията и народознанието.

Освенъ това, Петко Каравеловъ се запозналъ съ много руски учени, които го канѣли на гости въ домоветѣ си, та се сприятелилъ и съ тѣхнитѣ семейства. Въ разговори съ професори, учители, сѣдии, лѣкари и граждани, както и съ тѣхнитѣ семейства, Петко Каравеловъ добилъ постепенно широка култура.

Въ 1864 година Каравеловъ свършилъ университета. Гражданитѣ го оценили като много развитъ младежъ и го викали да преподава уроци на децата имъ. Така той станалъ учителъ въ много руски семейства. Петко билъ разговорливъ и затова обсъждалъ съ руситѣ разни въпроси за народа, за славянитѣ, за управлението, за земедѣлието, за търговията и др.